

Biskop Atle Sommerfeldt:

Dåp til godhetens fellesskap

Preken Familiegudstjeneste i Lysthuset, Feiring i anledning feiringen av 1814, 9.6.2013

Et overskridende fellesskap

Carsten Anker levde og bygde her for 200 år siden. Han var en skikkelig storkar, eide gruver og fabrikker, var venn med prinser og bygde denne staselige bygningen og ikke minst selveste Eidsvollsbygningen. Han spiste kjøtt og fisk og ost og grønnsaker slik som vi gjør. Men han visste ikke hva elektrisk strøm, telefon, bil eller TV er for noe. Og klærne hans ligner ikke på noe vi har i dag, selv om noen av oss fortsatt bruker knickers på ski. Men den er ikke av silke. Og parykk bruker i alle fall ikke menn! Tanken på at eiendomsløse og kvinner skulle ha stemmerett var helt fjernt for ham. Slik grunnloven ble utformet, skulle det heller ikke være andre religiøse livssyn enn Den norske kirkes syn, tilstede i Norge. Det er ikke lett å se at vi har noe til felles med ham, bortsett fra at vi nå er på hans eiendom og ser de samme åser og skoger og jorder! Og Mjøsa! Og Vorma!

Men det er **en** ting til vi har felles med Carsten Anker. Også Carsten Anker var en gang et lite barn, helt utlevert til sine foreldres omsorg. Og lille Carstens foreldre tok ham med til kirke for å bli døpt. Foreldrene bar lille Carsten til dåpen for at presten skulle øse vann over hodet på ham. Det de gjorde med ham, var å bære ham frem til Jesus slik at Carsten, kanskje han skrek litt, fikk ta i mot Guds grensesprengende godhet. Carsten gjorde ingen ting. Guds godhet skjedde med ham uten at han behøvde å prestere noe eller tro noe eller mene noe. Han fikk del i Guds godhet da vannet ble øst over ham i Faderen, Sønnen og Den hellige Ånds navn.

Vannet forbandt Carsten med alle mennesker i hele verden og til alle tider fordi vi har vannet felles – det er ett, felles og udelelig kretsløp som av og til fyller Vorma og Mjøsa med vann, av og til fyller Nilen eller Ganges, og av og til er i Jordanelven der Jesus ble døpt. Her på denne flasken har jeg vann fra Jordanelven. Det kalles «hellig vann». Men det kan godt tenkes at dette vannet var i din eller Carsten Ankers døpefont. Det er ikke stedet, men Gud som gjør alt vann i døpefontene hellig.

Den samme handlingen har skjedd med de aller fleste av oss. Vi ble båret av våre nærmeste opp til presten og presten døpte oss med de samme ordene – i Faderen, Sønnen og Den hellige Ånds navn. Og uansett hvilken kirke vi ble døpt i, vannet i døpefonten er en del av det samme vann som Carsten Anker ble døpt i.

Dette har vi til felles med Carsten Anker – og det er ikke lite!

Godhetens virkelighet

Jesu nærmeste venner likte ikke at folk brakte barn til Jesus. De mente nok at barna neppe kunne forstå det Jesus sa. Barna kunne ikke slutte seg til Jesu kritikk av de mektige og folkets ledere. Barna hadde ikke noe livssyn.

Og folk var ganske påtrengende og krevde noe av Jesus hele tiden. Så disiplene – Jesu venner – syntes det var nødvendig å beskytte ham mot påtrengende folk som krevde alt mulig av ham. Vår tids løping etter Messi eller Justin Bieber gjør at vi kan forstå et en kjendis som Jesus trengte beskyttelse. Og vi vet at Jesus av og til bare forlot folkemengden og trakk seg tilbake med sine nærmeste.

Men det Jesu venner ikke forsto, var at Jesus ikke ville la noen mennesker stå i veien for Guds godhet. Jesus visste at menneskene er fanget av forestillingen om at vi må gjøre oss fortjent til å bli omfattet av Guds godhet. Folkets religion den gangen ofret regelmessig dyr og planter i templene. Mange av oss har blitt møtt av mennesker i kirken som forteller at noen egentlig ikke hører til og helst ikke bør komme frem til Jesus.

Det er derfor Jesus blir så sint på vennene sine i fortellingen vi hørte lest. Han blir sint fordi vennene vil hindre barna å få del i Guds godhet. For barna skjønte ikke hva som skjedde, de kunne gjøre både det ene og det andre som brøt med religiøse skikker og oppfatninger, og foreldrene var sikkert av ulik kvalitet de også. Så disiplene gjorde bare det de måtte gjøre når de ville hindre barna å komme frem til Jesus. De var helt klart ikke verdig til det.

Men slik ville ikke Jesus ha det. Guds godhet er nettopp bestemt for dem som ikke forstår alt, som ikke prøver å fortjene Guds godhet ved sine holdninger, meninger eller handlinger. Guds godhet gis uten fortjeneste, gratis og er tilgjengelig for alle. Guds godhet kan ikke kontrolleres og begrenses av mennesker.

Godhetens fellesskap

Hver eneste gang en baby blir båret fram til døpefonten, skjer dette underet. Guds godhet i form av dåpsvann øses over babyens hode og de blir tegnet med korset tegn som et uttrykk for at de tilhører Jesus, hans som ble korsfestet, men så seiret over døden og lever midt i blant oss.

Guds godhet mot oss gjør dette mulig. Å tro på Jesus er ikke mer enn dette ene – å hvile i at Guds godhet skjer også med deg og meg. Guds godhet er tilgjengelig for oss hele tiden.

Når vi lever i denne troen går det også gradvis opp for oss at Guds godhet utfordrer oss til å være gode mot hverandre slik at gjenskinnet av Guds godhet kan skimtes mellom oss.

Det norske samfunnet har i tusen år gitt stadig større rom for at Guds godhet mot menneskene gjenfinnes i samfunnet og hos oss som personer. Mye bra er skjedd de siste 200 årene i kjølvannet av begivenhetene på Eidsvoll i 1814. Men fortsatt har vi en vei å gå som fellesskap og som enkeltpersoner. Vi som er tatt i mot av Jesus i dåpen, er bedt av Jesus å være sammen med ham i kampen for godhet og kjærlighet blant mennesker og i samfunnet.

Vi gjør stadige feilvurderinger som viser seg å føre til sorg og til og med ødeleggelser hos andre mennesker. Da skal vi aldri glemme at også for oss er Guds godhet åpen – for den gis oss ufortjent og av ren nåde.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige Ånd, som var og er og blir en sann Gud fra evighet til evighet.

